

UN BON DIA

Pilar Carmona Martínez

Era l'any 2007 quan un bon dia un equip educatiu del Narcís Oller va assumir un gran repte: iniciar un nou cicle de grau superior en Educació Infantil. La notícia va córrer per la comarca i província i una vintena d'alumnes vinguts de tot arreu es van apuntar amb gran il·lusió. La tasca no era fàcil, ja que fins ara no hi havia cap experiència a l'Institut en aquesta matèria, però els professors que van assumir aquest repte, amb il·lusió, energia i compromís ho van dur a terme. Il·lusió era també la que jo tenia, una dona a la qual li faltaven pocs anys per arribar a "la crisi dels quaranta", que treballava, amb una família... i amb una filla que també encetava nova formació que començava 1r d'ESO.

L'experiència va ser molt enriquidora, les dues anàvem a l'Institut, on també es va formar el seu pare. La por que tenen tots els pares quan els seus fills inicien les classes a l'Institut va quedar esmorteïda, ja que jo estava per allà a prop, "vigilant" discretament, i observava com era la vida d'aquell munt de jovent, *sacs d'hormones a punt d'esclatar* com deia "carinyosament" el meu apreciat professor Joan Gibert, que sempre tenia una mirada atenta i present i una conversa profunda anant sempre més enllà de les converses banals...

Sempre reflexionant sobre la pràctica educativa, filosofant amb aquell entusiasme que res més té el que gaudeix de la seva feina. Recordo la Montse Vallès, sempre tan amable, propera, humana i semiesgotada per la gran implicació vers tots els seus alumnes grans i petits; l'Anna Reynals, espontània, directa, que s'emportava tot un munt de feina nostra i la corregia sense deixar ni una engruna per explorar, sempre en positiu, aportant-nos amb molta eficàcia eines pràctiques que ens servirien a la nostra pràctica diària en la nostra futura feina i que a més ens va donar una gran lliçó de superació d'una malaltia amb aquella fortalesa femenina, empoderada i treballadora que tenia.

De la Jara Planell vaig aprendre a revisar el meu treball, a tenir sempre en compte el que pensen i senten els alumnes per tal de millorar la transmissió de coneixements i l'eficiència en els procediments.

De la Raquel Moll m'emporto les experiències "in situ", molta informació interessant i útil, sempre acompanyada d'una visita pedagògica que feia que tot plegat fos més fàcil, entenedor i sobretot viscut.

Hi va haver més professors i professores... personal de servei amable i atent, tots van ser grans mestres per a mi, fins i tot en les dificultats, que també hi van sorgir, de les quals sempre s'aprèn i fan créixer.

Però el més important per a mi, va ser que allà es formaven persones i futurs professionals, més enllà d'alumnes amb capacitats per memoritzar... perquè ja sabem tots que el que s'aprèn amb el cor és el que queda.

En el meu cor han quedat totes aquestes experiències i grans Mestres que no oblidaré pas.

Això m'ensenya la importància de fer les coses amb dedicació, esperit de millora i de formació contínua, la importància d'estar al costat de les persones, grans i petites, mirar-les als ulls i dir un "tu pots!, tens un gran potencial, explorem-lo!". Actualment la meua formació m'ha capacitat per estar al capdavant d'una petita llar d'infants, on faig d'educadora i directora alhora i puc ben assegurar que és la "feina" de la meua vida, que gaudeixo minut a minut de tots els infants i les famílies que acompanyo dia a dia que em fan avançar com a persona i com a professional, i tot gràcies al fet que un bon dia un equip educatiu va assumir un gran repte...